

Terhi Törmän puhe verkkoseuroissa 20.4.2021, www.h-y.fi/verkkoseurat

Työpisteeni ikkunasta näkyy naapurin ulkorakennuksen katto. Siitä näkyy pihan puita, tuomi ja pihlaja. Joskus katse pysähtyy ihan lähelle, parvekkeen kaiteeseen. Sen maali on kärsinyt, mutta siihen lehahtavia lintuja se ei haittaa. Kun talitiainen viipyy kaiteella, se on niin lähellä, että ilman välissä olevaa ikkunaa sitä voisi melkein koskettaa.

Osaan kertoa ikkunasta avautuvan näkymän tarkasti. Runsaan vuoden ajan se on ollut katseeni lepopaikka. Aamulla ennen töiden aloittamista. Teams-kokouksesta toiseen siirtymisen välissä. Muuten vain työn tekemisen lomassa. Välillä olen katsellut Kristus-ikonia ja selaillut Siionin virsiä. Mutta aina uudestaan katseeni on hakeutunut lepäämään tutussa, tavallisen taajaman maisemassa. Se on ollut tarpeellista. Välttämätöntä. Kun työpöydän ääressä asiat ovat tuntuneet vaativilta ja oma oleminen liian pieneltä, on ollut rauhoittavaa huomata, että tuomi alkaa kohta vihertää. Tai kun on tuntunut, että nyt tätä koronaa ei enää jaksa päivääkään enää, pikkulintu parvekkeen kaiteella on lohduttanut.

Ikkunani takana minä olen yksi monista, joita elämä joskus pelottaa. Ruutujen takana on monenlaista huolta. Aavistan kokemuksen erillisyydestä ja autiudesta, jossa toivotaan, että joku muistaisi. Voin kuvitella ahdistuksen, kun lähellä tapahtuu pahoja asioita. Tunnen tarinan siitä, miten nuoruus alkoi tuntua ylivoimaiselta suoritukselta ja paineista tuli hahmottomia, mahdottomia. Tarinoidemme kanssa me jaamme mielekkyyden etsimisen. Ja joskus käy niin, että katselemme maisemaa yhdessä ja autamme toisiamme näkemään toivoa.

Näissä seuroissa ollaan ruutujen äärellä, vähän kuin ikkunassa. Kukin on omalla tahollaan ja kuitenkin olemme yhdessä. Veisaamalla jaamme tarinamme ja kaipauksemme. Meille avautuu maisema, jossa emme ole yksin. Olemme toistemme kanssa, hengitämme ja huokaamme Jumalan puoleen. Sellainen ikkuna on aina toivon ja luottamuksen ikkuna.

Kuvittelen, että myös sieluni sisäisyydessä on ikkuna. Siitä ikkunasta katselen häntä, joka kulkee kanssani kaikissa maisemissa. Katselen Hyvää Paimenta ja vihreitä niittyjä, virvoittavia vesiä, joiden äärellä saan levätä. Katselen Jumalaa, joka suojelee kädellään. Olen turvassa. Ei minulta mitään puutu.

Sielun sisäiset ikkunat ovat tietenkin hyvin yksityisiä. Mutta sanoihin, jotka avaavat luottamuksen, on kautta aikojen kiinnitytty myös yhdessä ja yhteisöinä. ”Herra on minun paimeneni.” Miten yksinkertaisesti tuleekaan jaetuksi ajatus siitä, että Jumala on ihmisen vierellä aina. Myös pimeimmässä laaksossa. Ei haittaa, vaikka pelottaisi tai vaikka kaikki edessä ei olisi niin selvää.

Tänään kotini ikkunasta näkyy kevät ja uusi elämä. Kohta ikkunaa voi jo avata, hengittää lämpenevää ilmaa, kuunnella lintuja ja tunnustella elämää, yltäkyläistä elämää. Sellaisen lahjan, ylitsevuotavan maljan, Kristus meille antaa.